

Pod vládou metalové královny

DORO NULLDB

11. 10. 2013, Zlín, Masters Of Rock Café

600 V

Je až neuvěřitelné, že jedna z prvních a rozhodně nejnámějších metalových frontwoman působí na scéně celých třicet let. Doro Pesch je přes všechno experimentování s elektronikou v deváté dekádě minulého století velkým pojmem, a to nejen z toho důvodu, že se po rozpadu původní kapely WARLOCK dokázala udržet na nejvyšších příčkách i s vlastním projektem nazvaným jednoduše – DORO. Ve Zlíně odstartovala své podzimní turné, které stále naoko přísluší k poslední desce „Raise Your Fist“, ale ve skutečnosti se tímto rozběhla oslava tří dekad aktivní činnosti blondaté dračice z Düsseldorfu. Páteční moravská zastávka byla v rámci této šňůry jednou z pouhých dvou mimo území Německa anebo Švýcarska, a proto nepřekvapila volba předkapely, jíž se stali krajané DORO, **NULLDB**. Čtveřice totiž kromě moderněji pojatého rocku a metalu vyznává i texty v mateřštině. S tím se nese i provedení poplatné scéně našich západních sousedů, přestože ten „pochodák“ čtveřice dovedla solidně zastřít. Některé skladby se ze šlapavého tempa nedokázaly odtrhnout k zajímavějším či aspoň energičtějším pasážím, ale když na to NULLDB trochu metalověji přitlačili, klubal se z nich jakýs takýs potenciál podpořený ještě pódiovým nasazením, v čemž vynikal především zpěvák a kytarista Frank Kühlein. Jen nerozumím tomu, proč předkapela ve svém zkráceném setu plýtvá časem a rozezpívává diváky. Ale zažili jsme nejen ve Zlíně i horší support, palec nešel nahoru, ale ani dolů. **DORO** slibovala téměř dvouhodinovou show a svému závazku dostála, přestože to mohlo být ještě trochu jinak. Nástup byl však z kategorie snů – „Out Of Control“, „I Rule The Ruins“, „Revenge“, „Fight For Rock“, „Burning The Witches“ a „Night Of The Warlock“. Tedy hned tři skladby z éry WARLOCK, jedna z období těsně před první velkou deskou DORO, k tomu největší powerspeedový nářez z posledního alba a závěrečná položka pro změnu aspoň nesla zmínku původní kapely ve svém názvu. Působilo to jako útok stíhací perutě a kromě vrchní blondaté velitelky, která neustále hecovala diváky a vytrvale třepala hlavou, se činila i její kapela složená víceméně ze zkušených harcovníků a v případě rytmiky i dlouholetých a stálých spolupracovníků. A když vezmu, že služebně nejmladší, holandský kytarista Bas Maas, má odkrouceno sedm let u AFTER FOREVER, není tady prostor pro nějaké oťukávání. Naopak, přestože na řadu přišly i pomalejší skladby (klasika „Für Immer“ nebo pocta Ronniemu Jamesi Diovi „Hero“), někde v pozadí stále vrčela metalová bruska. A kdyby v klubu nebylo s každou minutou větší horko, mohli jsme se dočkat poměrně tučného přídávku, jak později vyjevilo celý připravený setlist (samozřejmě že „All We Are“ z něho vypadnout nesměla). Z basáka Nicka Douglase však už asi po hodině kapala voda jako z hastrmana a Johnny Dee za bicími rovněž i přes neutuchající výkon vypadal, jako by čerstvě vylezl ze sprchy nebo spíše ze sauny. Nevím, zda a jak fungovala klimatizace, ale škoda toho. Protože samotná Doro i po děkovačce vypadala, že by se na pódiu klidně zdržela déle. Ale i tak jsme byli svědky výtečného a k mé radosti především ryze metalového představení, které odstartovalo na maximální možnou míru oslavy třicetiletého výročí aktivní kariéry hlavní osoby. Osobně jsem v klubu viděl DORO úplně poprvé a nutno říct, že na rozdíl od mnoha festivalů mě tentokrát ona i její band naprosto rozložil na součástky. A proto už nezbyvá než zvolat – ať žije metalová královna!

